

TÜRELMES HALÁSZ

Mennyi évtizede már, hogy eltűrsz magad mellett engem, vad ötletek bolondját, ki egy közepesen gyatra szójátékért eladom az öreganyámat, bukfencet vetek lépten-nyomon, hátha így jobban szeretnek, elfogadnak, figyelnek rám, az óvódás csoport, az iskolás osztály egyik legnehezebben kezelhető kölkére, aki csendes pihenő alatt is nyughatatlan, akinek az órán mindig akad a tananyagba szervesen nem illeszkedő, kihagyhatatlan poénja. Míg mutatóványaim zajlanak, míg színes szavakból buborékot köpdösök, míg csillogó betűkből hamis aranyláncot kalapálok, te itt keringsz körülöttem, és fél szemedet mindig a belső tavam partján sorba letámasztgatott pecabotokon tartod, lesed a kapást, és amint körkörös vízgyűrűk fodrozzák a felszínt, te ott vagy máris, finoman partra vonod az ezüstszín, eleven leletet, babusgatod egy kicsit,

majd visszadobod. És évről évre megújítod
a horgászengedélyt, és nem fáradsz bele
a virrasztásba, nem érdekel a szúnyoghadak
rohama, nem ijesztenek éjszakám kísérteties
hangjai, a rablógyilkosok lépte nyomán
csörrenő zsombék, a lidércfények és
ősi babonák, melyek nélkül lápvilágot
még senki se látott. Ülsz kihajtogatható
kisszékedden összekuporodva, szenderegsz
a térdedre borulva, végtelen türelemmel,
beeteted a reménybeli zsákmányt kukoricával,
kandi csillagokkal, melyek lassan merülve
ringnak a tükrön, maga vagy a mesés türelem.
És mikor elpihen a locsifecsi víz, amikor
ideges szélrohamok nem karistolják, nem vakarásszák,
nem dagasztják kocsonyás, nagy hullámbálákba azt,
ami bennem viharzik, amikor a csend membránja,
akár a ló rezzenő horpasza, kifeszül,
amikor magam számára is meglepően elcsitulok,
te tovább szelídítesz, türelmes halászom,
kifogva mindent, ami bennem kifoghatatlan.

42 AHOGYAN ISTEN

Ahogyan Isten mibennünk
szöszmötöl, vackolódik,
megmunkálja a világot,
paskolja, mint agyagot
a fazekas, mint lóhátat
a zsoké, autó forró motorháztetőjét
a szerelő, hullám horpaszát
a szörfös, ahogyan Isten
mibennünk felpattint
nedves rügyeket, bársony
szemhéjakat, feltár titkokat,
szunnyadó teléreket,
kagylók izzadmányos kincsét,
felhőrongyok közt jég-göcsörtté
fagylalódott napkorongot.
Ahogyan Isten mibennünk
működteti búcsúzás és egymásra találás
szeszélyes alakzatait, térbe és időbe
tagozott tánclépéseit,
vörösre izzított vasak
sistergős ölekezéseit,

feszült hiány fölé feszülő
tevehátas viaduktokat,
egybesimuló hullámok, szirmok
pikkelyzetéből borzolva örvényt.
Ahogyan Isten mibennünk
lépésről lépésre felülmúlja
önmagát, képes újabb és újabb
részletekkel bővíteni a hajnalodó,
öntudatára ébredő táj teljességét,
mind cizelláltabb kontúrokat
kölcsonözve növénynek, fának,
színreflexek ecsetvonásnyi
káprázatával petyegtetve
 eget és földet s közte minden
létezőt, eddig láthatatlan
négy lábúakat, madárszilvetteket
ásva ki a sötétből, hogy a kezdet
kezdetéhez visszapörögve ott álljunk
ruha és szégyen nélkül,
egymásnak ősidőktől ismerősen,
mi ketten, Ádám és Éva.

TÁVOLODÓ

44 Használódnak a csontok, az izmok,
kikopnak a fogak is, egyre több
az érzékeny felület, a hiány,
az ízületek csomópontjaiban
mind gyakoribb vendég a vándor
fájdalom. A lépésről lépésre közelítő,
sejtenkénti elhasználódásban
mi, két romlandó test, olyan kérlelhetetlen
törvény szerint borulunk össze időnként,
ahogyan fáról mézgacsepp
sűrűdik át egy telített időbe,
ahogy egy felcsörömpölő madár
nyomán pimaszul rugózni kezd az ág,
ahogy az esőmosta por
megül hornyokban és zugokban,
lomhán és elkerülhetetlenül,
ahogy füvekkel, fákkal csiklandozza
Isten a szél meztelen húsát.
Keresi egymást a testem és a tested,
feltételezzük a másik létezését,
mint létra két szára,
mint olló két kése,
mint cseresznyemagot összecsapentő
két ujjja a kéznek,
miként az egyensúlyhoz múlhatatlanul
szükséges két láb,
miként ikerszavak, mint ige és vonzata,
miként szem és tekintet, fej és írás,
alfa és omega, kezdet és vég,
csésze és alja, citrom és magja,
cipő és talpa, kút és vödre,
teve és púpja, csiga és háza.
Bármennyi komikus
hasonlatot gereblyézzek is
egy kazalba, mind csak közelítőleges,
mégis érti, aki tapasztalt már hasonlót.